

PROLOGAS

Devintajame aštuoniolikto amžiaus dešimtmetyje Arturas Pulas, ambicijų nestokojantis jaunuolis, perplaukė Atlantą. Kelionė jį atvedė į uolėtą, bangų mūšos skalaujamą Meino pakrantę, ir šis naujas pasaulis tapo jo namais.

Jis dirbo, mokėsi ir klestėjo.

Šis ambicingas jaunas vizionierius statė laivus ir kūrė nuosavą verslą. Siekdamas greičiau praturtėti ir išplėsti savo kompaniją, jis išties apdairiai vedė dėl pinigų ir padėties visuomenėje.

Bėgant laikui, lyg gėlės pūdyme, šeimoje sužydėjo meilė.

Rūpindamasis ateities kartomis, Arturas Pulas pasistengė kuo geriau išplėtoti savo verslą, o ant kalvos virš šėlstančios jūros pasistatė didingą namą — tvirtą ir ilgaamžį, iš akmens, dengto fasado, su bokšteliais ir didžiulėmis puikiausio raudonmedžio paradinėmis durimis.

Iš meilės jūrai ant stogo jis įsirengė apžvalgos aikštelę, kur dažnai stoviniuodavo stebėdamas, kaip jo pastatyti laivai išplaukia į permainingus Atlanto vandenis.

Tarp tų sienų jo vaikai įkvėpė pirmuosius oro gurkšnius, žaidė soduose, lakstė ilgiais koridoriais, klajojo šalia esančiame miške, mokėsi joti ir buriuoti.

Arturas Pulas save laikė sėkmės lydimu žmogumi. Ne tik sėkmingu verslininku, kuris, išbridęs iš skurdo, tapo turtuoliu, apsigyvenusiu ant uolos šalia jo vardu pavadinto miestelio. Bet ir laimingu sutuoktiniu bei tėvu. Šeimos žmogumi.

Šis šeimos žmogus neišpasakytai didžiavosi savo vaikais, ypač pirmagimiu iš dvynių, kuriam pavyko užkariauti mielos (ir pasiturinčios) merginos širdį.

Kolinas Pulas ketino vesti Astridą Grandvil ne dėl verslo perspektyvų, pinigų ar padėties visuomenėje, bet iš meilės.

Paskutinę savo gyvenimo dieną Arturas Pulas išjojo į rudeniškai vėsų mišką kaip visada pamąstyti apie ateitį. Jį džiugino būsimų vestuvių planai — gražiausios ir elegantiškiausios šventės, kokią kada nors regėjo Pulo įlanka. Arturas svarstė, kad reikėtų dar labiau praplėsti dvarą, padaryti daugiau vietos būsimiems anūkams.

Tačiau sūnaus vestuvėse jis nedalyvaus. Ir niekada nepamatys savo anūką. Tą vėsią rudens dieną jį savo juodąja magija pražudė beprotė ragana, užsigėidusi to, ką turėjo jis.

Ne šeimos, ne verslo ir net ne jo turtų. Bet dvaro.

Hestera Dobs buvo pasiryžusi viskam, net žmogžudystei, kad tik taptų Pulų dvaro šeimininke.

O visi, pažinoję ir mylėję Arturą Pulą, sielvartavo gedėdami jo, tragiškai žuvusio nukritus nuo žirgo.

Negavusi to, ko taip troško, po jo mirties Hestera Dobs nužudė Astridą Grandvil Pul jos vestuvių dieną.

Įvykdžiusi tokią žiaurią žmogžudystę, Pulų krauju susitėpusi rankas ir lūpas, Astridos vestuvinį žiedą užsimovusi sau ant piršto, ji prakeikė dvarą ir ateities kartas.

Kiekvienos būsimos kartos viena Pulų nuotaka mirs šiame dvare nuo jos rankos.

Išvengusi baismės kartuvėse, galutinai netekusi proto, Hestera grįžo į dvarą. Naktį, kai laikrodis išmušė tris ir jūros bangas nušvietė pilnatis, prakeiksmą ji užtvirtino savo pačios krauju.

Ir nušoko nuo pylimo į negailestingas vandenyno gelmes.

Daugiau nei du šimtmečius dvaras visa savo akmens, medžio ir stiklo didybe stūksojo virš vandenyno platybių. Jo sienos karta iš kartos liudijo pirmuosius oro gurkšnius ir paskutinius atodūsius. Kaip Arturas Pulas ir įsivaizdavo, dvaras plėtėsi, jame gyveno jo anūkai, jų vaikai ir ateities kartos.

Ir nė vienos iš jų neaplenkė tragedija. Hestera Dobs vis pasiglemždavo po nuotaką.

Kol galų gale pražuvo septynios nuotakos ir jų septyni žiedai atsidūrė ant jas pražudžiusios raganos pirštų.

Tarp dvaro sienų liko ne tik jų, bet ir pačios Dobs, ir visų kitų,

arba pačių apsisprendusių pasilikti, arba vis dar neradusių, kaip iš ten ištrūkti, sielos.

Tarp dvaro sienų likusios dvasios vaikštinėjo, dirbo ir viską stebėjo.

Ir laukė tos, kuriai pavyks nutraukti prakeiksmą.

Galų gale ji pasirodė — Pulų kraujo moteris, nieko nežinojusi apie savo giminytės ryšius. Ji nežinojo apie savo tėvo brolių dvynių ar beširdį planą juos išskirti iškart po to, kai juos vos pagimdžiusią motiną pasiglemžė raganos Dobs prakeiksmas.

Nieko ji nežinojo ir apie dvasias, ir prakeiksmus, ir vaidmenį, kurį jai teks atlikti.

Bet netrukus viskas paaiškėjo.

Į dvarą ji atvyko viena — nors viena ilgai neliks — sužinoti daugiau apie savo neseniai atrastą giminę, susipažinti su šeimos istorija, išsiaiškinti, kodėl ir kaip jos tėvas buvo atskirtas nuo savo brolio.

Ir kaip gali būti, kad tėtis, nors iki savo tragiškos mirties dvare niekada nesilankė, jį piešė? Kodėl, nors nežinojo turįs brolių, nupiešė veidrodį su ant rėmo besirangančiais plėšrūnais, prie kurio stovėdamas pats žvelgė į tokį patį berniuką kaip jis kitapus stiklo?

Aiškindamasi savo istoriją, ji vaikštinėjo po dvarą ir dirbo.

Kai galiausiai ją pasikvietė veidrodis, perėjo kitapus stiklo. Pa-liudijusi visų septynių nuotakų mirtis, ji jas visas apverkė. Pamačiusi visų septynių vestuvinių žiedų vagystes, prisiekė juos susigražinti.

Dalykams, kuriuos ji iki tol laikė neįmanomus, tapus jos realybe, Sonja Maktaviš suprato, kad tik tie žiedai gali nutraukti prakeiksmą ir amžiams iš dvaro pradanginti Hesterą Dobs.

Visiems, čia gyvenusiems prieš ją, dvarui, tapusiam jos namais, ir septynioms pražudytoms nuotakoms ji prisiekė čia likti, nepasiduoti ir juos surasti.

Netgi jei visur aplink buvo mirtis.

PIRMAS SKYRIUS

Dvarą užplūdo mirusieji, tik visai ne taip, kaip dvasios, su kuriomis Sonja jau buvo spėjusi apsibrasti ir net susidraugauti. Šie dvarą užliejo krauju, sužalotais kūnais, agonija ir neiviltimi.

Ji jautė jų skausmą ir baimę, žvelgdama į Astridą Pul ir ant jos baltos suknelės besiplečiančią raudoną dėmę. Kaip ir matydama pirmojo Kolino Pulo, neatlaikiusio sielvarto, kūną, siūbuojantį paties surištoje kilpoje virš savo nuotakos kūno.

Šalia tos pirmosios nuotakos laiptų papėdėje gulėjo kruvina, suluoškinta Joana Pul. O greta, ranka apsikabinęs jos kūną, susmukęs tįsojo paskutinis Kolinas Pulas, keliais dešimtmečiais pergyvenęs savo žmoną ir paskui mirtinai užsimušęs nukritęs nuo tų pačių laiptų.

Jo veide Sonja išvydo tėtį, nors šis išgyveno ilgiau ir spėjo pasenti. Staiga be skausmo ir baimės širdį užliejo ir vis dar gyvas sielvartas.

Trokšdama vėl pajusti gyvybę ir šilumą, ji įsikibo Trėjui į ranką.

— Čia Kolinas, mano tėčio dvynys.

— Taip, tokį jį ir suradau.

Oliveriui Doilui III — jos mylimajam, teisininkui — Kolinas Pulas buvo tarsi šeimos narys. Tą prisiminusi, Sonja jį apsikabino.

— Atleisk. Man išties labai gaila. — Sonja stipriai užmerkė akis. — Dieve brangus, ar jūs juos girdite? Ar girdite juos visus?

— Girdžiu. Ovenai, o tu? — Trėjus atsiskuko į savo bičiulį, Sonjos Pul pusbrolių.

— Sunku būtų negirdėti, o ką jau kalbėti apie šunų staigimą.

— Paleisk mane. — Klėja niuktelėjo Ovenui į krūtinę, kad šis ją pakeltų. — Numečiau stiklinę, o mes visi basi, tad žiūrėkite, kur statote kojas.

Priėjusi prie Sonjos, ji čiupo geriausią draugę už rankos — šal-tos it ledas, kaip ir jos pačios.

— Sušluosiu šukes.

Išgirdusi Oveno žodžius, Klėja į jį nuožmiai dėbtelejo.

— Nedrįsk niekur eiti. Net negalvok.

— Privalome visa tai sustabdyti. — Nebegalėdama daugiau tvirti, Sonja delnais užsidengė ausis. — Ji juos visus kankina. Turime daryti ką nors, kad tai liautųsi.

— Ji minta baime, — visiems priminė Klėja. — Stengiuosi iš paskutiniųjų nesuteikti jai nė sumautos kruopelytės, bet... — Staiga nutilusi, ji pažvelgė aukštyn į laiptus. — Jėzau Kristau.

Viršuje stovėjo Joana, o šalia jos — šešėlis. Netgi tokiaime baisesiame triukšme jie išgirdo, kaip trakstelėjo jos kaklas pasisukus galvai. Bežadis moters kūnas nusirito laiptais žemyn kaip ir jos vestuvių dieną.

— Ji juos vėl žudo. Juos visus. Visi dar kartą miršta. Privalome tai sustabdyti, — pakartojo Sonja. — Velniop baimė! — Įniršiu išdeginus baimės likučius, ji nusišluostė ašaras nuo veido. — Ji verčia juos vėl viską patirti, vėl juos kankina, kad įbaugintų mus.

Sonjai nespėjus pabaigti sakinio, pirmasis Kolinas Pulas, kaklą apsijuosęs kilpa, liuoktelėjo nuo laiptų. Virvė sugirgždėjo, trakstelėjo kaklas.

— Žiauru, — sumurmėjo Ovenas. — Aš pasiruošęs sutikti tą velnišką baimę.

— Stojam į ratą ir susikibkime rankomis, — paliepė Klėja.

— Kam?

— Klausyk, Ovenai, gal aš ir ne viską suprantu, bet vienin-giems būti nepakenks. Ką tu darei anąkart, kai Vy nėrė prie Auk-sinio kambario durų, tai kalei ėmus eilinį kartą siautėti?

— Puoliau paskui katę.

— Tu dainavai. Todėl, velniai rautų, dainuok ir dabar. Dainuo-jam visi.

— Nori, kad mes dainuotume? — nustebo Trėjus.

Klėja gūžtelėjo pečiais.

— Geriau, nei tiesiog stovėti ir viską stebėti tokiame baisiame triukšme. Dobilė su mumis bendrauja per muziką, tad, po galais, kodėl gi ne.

— O ką dainuosime? — paklausė Ovenas, tvirtai suspausdamas Klėjos ir Sonjos delnus, kai Astrida Pul, ranką prispaudusi prie krauju plūstančios žaizdos, svirduliuodama ėmė leistis laiptais.

— Nieko nesugalvoju.

— Ar mes pikti?! — riktelėjo Trėjus, stebėdamas, kaip vyras, kurį jis mylėjo kaip antrą tėvą, nusirita laiptais.

— Dar ir kaip. — Nurijusi ašaras, Sonja pakartojo: — Velniškai įpykę.

— Tuomet pamėginkime tokią. — Kiek įmanoma garsiau, kad perrėktų ir raudas, ir šunų staugimą, jis užtraukė: — Laiko tave tamsoj, jie vaidina — tu juk žinai.

Mokykloje Trėjus buvo pagrindinis su bičiuliais įkurtos grupės dainininkas, tad jam uždainavus ir prisijungus Ovenui, abiejų balsai nustelbė net baisų triukšmą namuose.

Stengdamasi prisiminti žodžius, Sonja uždainavo kartu su Klėja:

— Sušauk savo skeletus.

Velnioniškai puikiai parinkta daina, nusprendė Sonja, dainuodama apie nepaklusnumą ir išbandymus. Nė menkiausios užuominos apie baimę.

Sumirksėjo šviesos, trinktelėjo durys. Ir iš lėto, palaipsniui, kančios kupini garsai ėmė slopti.

Po antrojo posmelio, dainuodama apie ranką, kuri parklupdys, Sonja nuoširdžiai patikėjo kiekvienu žodžiu.

Dainai pasibaigus, namuose stėjo tylą. Niekas nebegulėjo laiptų papėdėje, niekas nekarajo kilpoje virš galvos.

— „Foo Fighters“. — Ovenas susidaužė krumpliais su Trėjumi. — Taiklus pasirinkimas.

— Pamaniau, kad ši daina* puikiai tiks, nes Dobs tokia ir yra.

* *Foo Fighters* „The Pretender“.

Apsimetėlė, bandanti tapti dvaro šeimininke. — Trėjus priglaudė Sonjos ranką sau prie lūpų. — Ar tau viskas gerai, gražuole?

— Bus! — Kadangi Joda, atsistojęs ant galinių letenų, atsirėmė į kojas, pasilenkusi Sonja jį paglostė. — Ir tu prisikentėjai, tiesa? Visiems jums buvo velniškai nelengva.

— Kaip ir mano mergytei, — pritarė Klėja, kai jai, o paskui ir Ovenui aplink kojas ėmė suktis jos mylima juoda katė. — Jiems visiems praverstų šviežias oras. Man ir pačiai nepakenktų.

— Tiesiog palik praviras duris, — pasiūlė Sonja, — išileiskime oro į namus. Aš surinksiu šukes.

— Palik jas man, — pasakė Trėjus. — Eik su Klėja.

Kai Sonja į lauką išsivedė Jodą, Trėjaus Mukį ir Oveno Džounsą kartu su Klėja ir jos kate, Trėjus nuėjo į virtuvę šluotos. Jam sugrižus, Ovenas vis dar stovėjo įbedęs žvilgsnį ten, kur jie ką tik matė Koliną.

— Tu matei, kaip jis krito.

Ovenas linktelėjo.

— Taip. Iki šiol mane kankino mintis, kad jis nusprendė pats viską baigti, pavargęs gyventi be Joanos. Arba dar blogiau, kad jį pastūmė Dobs.

— Jis užkliuvo. Man irgi buvo kilę tokių pačių baimių, bet visgi jis užkliuvo. Atrodė mieguistas, lyg ir svirduliavo.

— Kelias paskutines dienas buvo peršalęs.

— Taip, todėl ir atrodė toks silpnas. Bet kažkas jį išgąsdino. Man regis, jis pamatė...

— Joaną, — užbaigė Ovenas. — Lauptų papėdėje. Ar jis iš tiesų ją pamatė, ar tik išivaizdavo prisiminęs, kaip ją aptiko, to pakako, kad prarastų pusiausvyrą.

— Nemanau, kad kalta buvo Dobs. Tiesiog susipynė kojos ir nukrito.

— Ranką jis laikė priglaudęs prie jos. Dabar, kai jį ką tik matėme. Nemanau, kad jis tai padarė tyčia, bet, regis, dėl to jautėsi gerai. Dobs suklydo mums tai parodysi, nes man palengvėjo. Dabar manau, kad jis tiesiog prarado pusiausvyrą, bet pats su tuo susitaikė.

— Mes ją įveiksime, Ovenai.

— Aišku, kad taip, velniai rautų. — Ovenas išsišiepė. — Dainų moku visą galybę.

Dobilė, šeštoji nuotaka ir Sonjos močiutė, jam pritarė paleidusi Rihanos „Nestabdyk muzikos“*.

— Būtent, mergyt. Beje, žinai ką, mielai papusryčiaučiau. Vis tiek būčiau turėjęs keltis po valandos. — Ovenas pašnairavo į pravis duris. — Kokie šansai įtikinti Klėją dar net neišaušus mums iškepti omleto?

— Tai tu man pasakyk. Tu juk su ja miegi.

— Manau, kad pusėtini, bet jei iš anksto išvirčiau kavos, turėtų padidėti.

Šluotą ir semtuvėlį Trėjus nunešė į virtuvę.

— Virk tą kavą, — patarė jis bičiuliui. — Visiems reikia laiko atsigauti. Šįkart viskas buvo kitaip nei šiaip žinant, kad namas pilnas dvasių. Juk ne tik matėme, kaip jie miršta, bet ir viską girdėjome bei jautėme.

— Dobs pagaliau nurimo. Matyt, tokiam spektakliui teko išeikvoti gerokai energijos.

— Ji norėjo juos nuskriausti. O juk visi šiuose namuose — ir gyvi, ir mirusieji — nori ją pradanginti. Vienintelis mums žinomas būdas — surasti žiedus. Juos susigrąžinti. Nutraukus prakeiksmą, ji pagaliau pradings.

— Ir Sonja jau matė visas septynias nuotakas. Kaip jos mirė.

— Būtent. Bet nuo šiol viskas bus tik blogiau, Ovenai. — Prisėdęs prie virtuvės salos, Trėjus persibraukė ranka savo sutaršytus juodus plaukus. — Negalime čia būti visą parą, septynias dienas per savaitę. Tačiau jos abi čia gyvena ir dirba iš namų.

Kol virė kava, Ovenas iš šaldytuvo ištraukė kiaušinius, sūrį ir šoninę. Jei nepavyks Klėjos įkalbėti paruošti pusryčius, pats viskuo pasirūpins.

— Suprantu tavo nerimą. Ir aš taip jaučiuosi. Bet žinai, ką? —

* Rihanna „Don't Stop the Music“.

Jis pažvelgė į savo seną bičiulį kitapus stalo. — Nepažįstu kitų dviejų moterų — po galais, apskritai jokių kitų žmonių, kuriems pavyktų susitvarkyti geriau nei joms.

— Kai atsiras veidrodis, pasirinkimo nebus. Sonjai teks pereiti anapus.

— Ir tu negalėsi eiti kartu su ja. — Įdėmiai nužvelgęs bičiulį žaliomis kaip visų Pulų akimis, Ovenas padavė jam puodelį kavos. — Aš galėsiu, jei tik būsiu čia. Bet judu su Kleja turėsite laukti šiapus. Suprantu, kaip tai nelengva žmogui, kurio prigimtis ir profesija verčia gelbėti žmones.

— Velniškai sunku tiesiog imti ir patikėti, kad paskui sugrįšite atgal.

— Esmė štai kur, — tarė Ovenas ir įsipylė kavos ir sau. — Kadangi rėmas išmargintas plėšrūnais, atrodo, kad veidrodis tave praris gyvą, bet reikia manyti, kad jis mūsų pusėje, nes kitaip kam Sonjai rodyti tai, ką jai reikia žinoti, norint iš čia iškraustyti tą kalę?

— Ir pats sau tai kartoji. Juk, remiantis tuo, ką žinome ar manome, Koliną ir Sonjos tėvas kažkoku būdu bendraudavo. Galbūt net ir patys tiksliai nežinodami, kaip ar kodėl.

— Sonjos tėvas, ko gero, nieko ir nežinojo, bet Koliną juk turėjo viską suprasti po to, kai tavo tėtis surinko visą informaciją apie šeimos genealogiją. Sužinojęs, kad turi brolių dvynių, atiduotą įvairinti kitai šeimai, jis turėjo viską suprasti.

— O kai susipratęs nusprendė susisiekti su Endriumi Maktavišu, šis jau buvo miręs.

— Ir štai ką turime dabar, — pridūrė Ovenas. — Koliną palieka dvarą vienintelei savo brolio dukrai. Tu dėl jos pameti galvą. Ji prikalbina savo draugę čia atsikraustyti, ir aš pametu galvą dėl jos. Kažkoks akivaizdus dėsningumas. Kol kas, velniai rautų, nežinau, ką visa tai reiškia, bet, žmogau, tam turi būti priežastis.

Ovenas išgirdo per namus atskuodžiančius šunis.

— Tuoj pažiūrėsime, ar ji dėl manęs pametusi galvą tiek, kad iškeptų omleto.

Iki su Sonja atsikraustė iš Bostono į Meiną, Kleopatra Fabares

saulėtekį buvo mačiusi tik po nemiegotos nakties — dėl darbo ar pramogų.

O pusryčių — ar bet kokio kitokio maisto — gaminimą apskritai buvo priskyrusi kategorijai „niekada gyvenime“.

Bet taip atrodė tada. Dabar viskas buvo kitaip.

Nė akimirkos nesudvejojusi ji priėmė Sonjos pasiūlymą persikelti čia ir įsirengti studiją ankstesnėje Kolino Pulo kūrybos erdvėje viename iš dvaro bokštelių. O kad nesijaustų skolinga, pasižadėjo naujuosiuose namuose rūpintis maisto atsargomis ir gaminti abiem valgyti.

Ir nors kulinarijos paslapčių teko mokytis ilgokai, Klėjai — dailininkei ir iliustratorei iš Luizianos — galiausiai pavyko. Ir ši veikla jai netgi pradėjo patikti.

O kadangi pažadinta trečią nakties po visų vėlesnių įvykių ji ir pati jautėsi gerokai išalkusi, Ovenui net neprireikė labai jos įkalbinėti.

Į kuodą susisukusi savo deginto medaus spalvos garbanas, Klėja išsiuntė Oveną į prieskonių lysvę priskinti petražolių ir peletrūnų, o pati ėmėsi darbo.

Šitaip bent jau turės, kuo užsiimti, ir duos Sonjai laiko kiek nusiraminti.

Bičiulė vis dar virė pykčiu, ir Klėja ją dėl to labai palaikė. Bet Sonja buvo šiek tiek išblyškusi, o jos gilios žalios akys atrodė pavargusios ne tik dėl miego trūkumo, bet ir dėl visų užgriuvusių įvykių.

Ji stengėsi visą našta vilkti ant savo pečių, ir nors visi bandė padėti, kuo tik galėjo, visko už ją padaryti negalėjo.

Tai gelbsti, nusprendė Klėja. Ne vien tik maistas, bet ir kompanija, ir kasdienė rutina. Trėjus su Sonja šerė augintinius, Ovenas iš spintelių išėmė lėkštes ir įrankius.

Padėjo pats veiksmas, įprastas gyvenimas ir bendrystė.

Cinktelėjus orkaitės skambučiui, Sonja ištraukė iškepusią šoninę. Į skrudintuvą įmetęs duonos riekeles, Trėjus nenuleido nuo jos akių.

Bijau, kad ji palūš, mąstė Klėja, į lėkštę įdėjusi trečią omleto porciją iš keturių ir ją ištačiusi į šildytuvą.

Bet to nebus.

Kaip nepalūžo Trėjus ar Ovenas, savo akimis išvydę, kaip miršta jų mylėtas ir gerbtas vyras.

Nepalūš nė vienas iš jų.

Kai keptuvėje suputojo paskutinis gabalėlis sviesto, Klėja supylė kiaušinių, sūrio ir žolelių mišinį.

— Manau, šiandien eisiu tapyti į kiemą, patyrinėsiu sodą, pasigrožėsiu visterijomis pergolėje, — tarė ji.

— Neprivalai dėl manęs būti namuose, Klėja, — atsiliepė Sonja.

— Jei noriu, galiu, bet aš iš tiesų noriu pabūti kieme. Nebent užsimanytum pamiršti visus planus ir įlankoje pasiplaukioti mano gražiuoju laiveliu.

— Turiu pabaigti porą darbų „Raiderio sporto“ pristatymui. Negaliu sau leisti ilsėtis.

— Tuomet kitą savaitgalį.

Sonja nusišypsojo, bet liūdesys iš akių nepradingo.

— Kitas savaitgalis puikiai tiks.

Paskutiniam omletui atsidūrus lėkštėje kartu su šonine ir skrebučiais, visi susėdo prie stalo pusryčiauti, o augintiniai saldžiai sumigo ant grindų.

— Viskas atrodo nuostabiai, Klėja.

— Sonja, patikėsiu tuo, jei suvalgysi bent truputį.

— Suvalgysiu. Atsiprašau, kad šitaip jus visus varginu.

— Nieko panašaus, — paprieštaravo Trėjus ir tuoj pat jai įdėjo omleto.

— Bet jaučiuosi būtent taip. Aš... mačiau nuotraukas, ir jis — Kolinas — buvo vyresnis už mano tėtį, kai mirė, bet vis tiek kažkodėl nebuvo pasiruošusi pamatyti, kokie jie panašūs. Suprantu, kad tau ir Ovenui dar sunkiau, bet niekaip negaliu pamiršti to sukrėtimo. Be to, nuo tada, kai viskas nurimo, nieko negirdėjome iš Dobilės. Ji visada turi, ką pasakyti, todėl nerimauju, kad ji...

Nespėjo Klėja baigti sakinio, o planšetė ant virtuvinio stalo užgrojo Eltono Džono dainą „Aš vis dar čia“*.

Sonjos akyse sužibo ašaros, ir Trėjus ištiesė ranką ją paguosti.

— Ne, ne, čia iš palengvėjimo. Būtent tą ir norėjau išgirsti. Mes irgi čia, Dobile. — Šakute atsignybusi kąsnelį omleto, Sonja paragavo. Ir iškart nusišypsojo — šįkart nuoširdžiai. — Skonis toks pat puikus, kaip ir vaizdas.

Kol skambant muzikai iš planšetės visi valgė, trys šunys ir katė miegojo. Tarsi nebyliai susitarę, niekas nekalbėjo apie tai, kas paryčiais nutiko, — bent jau kol kas. Tinkamas laikas dar ateis, bet iš pradžių viskas turi susigulėti.

— Tai bent patobulėjai, Lafajet, — pagyrė Ovenas užbaigęs paskutinius savo omleto gabaliukus.

— Ir man taip atrodo.

— Vakare galėsi pailsėti. Gal ko nors atvežti iš kaimo? — pasiūlė Trėjus.

— Tikrai dėl to nenusiminsiu, — jį patikino Klėja. — Liks daugiau laiko tapybai, gal galų gale apsispręsiu, ar rinktis svajingą akvarelę, ar ryškias aliejinių dažų spalvas.

— O kaip dažniausiai apsisprendi? — pasmalsavo Ovenas.

— Spontaniškai. — Klėja jį nužvelgė savo gintaro spalvos akimis. — Man taip labiausiai patinka gyventi.

— Džiaugiuosi, kad vasarą nusprendei tapyti dėl savęs. — Sonja atsilošė delnuose suspaudusi puodelį kavos. — Net neabejoju, kad rudenį tavo paroda „Įlankos menuose“ visiems nuneš stogus.

— Dar pažiūrėsime, bet jaučiuosi laiminga. O kai ateis ruduo, vėl būsiu pasiruošusi kibti į darbus ir piešiu iliustracijas. Beje, pamiršau pasakyti, kad gavau labai mielą žinutę nuo Berto Springerio, kai nusiunčiau jo anūkės mėgstamiausios knygelės kopiją su savo ir autorės parašais.

— Jis išties mielas. Man labai patinka ir vėl su juo dirbti. Ir nors nemoku nei spontaniškai gyventi, nei dirbti, sprendimas tap-

* Elton John „I'm Still Standing“.

ti laisvai samdoma man atvėrė daug naujų galimybių. Prieš metus nebūčiau net drįsusi įsivaizduoti, kad vadovauju nuosavai grafinio dizaino kompanijai.

— Ir tau sekasi labai gerai.

Sonja nusišypsojo Trėjui.

— Tikrai. Anksčiau net nebūčiau nieko panašaus įsivaizdavusi ar maniusi, kad gyvensiu dideliame, nuostabiame, apsėstame Viktorijos stiliaus name Meino pakrantėje. Kad turėsiu patį mėgstamiausią pusbrolių, — ji kilstelėjo kavos puodelį Oveno link, — ir būsiu su tavimi, trečios kartos teisininku, kuris šįvakar pasirūpins vakariene ir man ką tik pasakė, kad žiauriai gerai dirbu.

Nuo pečių nusipurčiusi plaukus, Sonja atsiduso.

— Ir visa tai nepasikeis, kad ir ką iškrėstų Dobs. Ji mūsų nesubdys. Klėja jau taip sakė, ir tai visiška tiesa. Mes į šį dvarą nešame šviesą ir gyvybę. Ir tikrai nesiliausime.

— Ar metams įpusėjus ne per anksti imti planuoti grandiozinį, įspūdingą kalėdinį vakarėlį dvare?

Sonja bedė pirštu į Klėją.

— Visai ne.

— Po galais, jos ir vėl mus privers tampoiti baldus. — Ovenas pakilo nuo stalo. — Aš jau eisiu, tik pirma suplausiu indus. Molė šiąnakt turbūt irgi neturėjo ramybės.

Atsistojusi Klėja delnais suėmė per naktį šeriais apžėlusius jo skruostus ir entuziastingai pabučiavo.

— Nors tu toks praktiškas ir žemiškas, Ovenai, bet kartu ir labai mielas. Gal saulė ir patekėjo, bet aš... Aš žadu grįžti į lovą.

— Po sočių pusryčių ir... primink kiek? Dviejų puodelių kavos?

— Niekas nesutrukdyt Klėjai užmigti, kai ji pasirošusi miegoti, — Ovenui paaiškino Sonja.

— Priešingai nei mano bičiuliui, kuris jau turi važiuoti į darbą, nors dar net nėra šešių.

— Juk reikia sutvarkyti reikalus, pasistengti, kad žmonės būtų patenkinti.

Planšetė užgrojo Džonio Kešo ir Džunės Karter Keš dainą „Švaistomas laikas“*.

— Daina ne apie darbą. — Čiupęs Klėją į glėbį, Ovenas ją atlošė ir ne mažiau entuziastingai pabučiavo.

— Tai štai ką turėjai minty.

— Aišku, visada, bet mudu su Džounsū irgi turime užbaigti reikalus ir pasistengti, kad žmonės būtų patenkinti.

— Pridėkite ir mane prie to sąrašo. — Trėjus atsistojo. — Padėsiu Ovenui, prieš išeidamas su Mukiū. Nusiprausiu ir persirengsiu namuose. Grįšiu su vakariene. Ar pageidavimų bus?

— Nustebink mus, — pasiūlė Sonja.

— Bus padaryta.

Delnais suėmusi jam veidą, ji pažvelgė į galias, mėlynas akis.

— Būčiau visa tai ištvėrusi ir be tavęs, nes privalau tai padaryti, bet labai džiaugiuosi, kad neteks. — Apsikabinusi Trėjų, Sonja jį suspaudė glėbyje. — Labai labai. — Pabučiavo jį į lūpas. — Jau eisiu į viršų, susitvarkysiu ir sėsiu prie darbo.

— Skambink, jei manęs prireiks.

— Būtinai.

— Prieš grįždama į lovą, kelioms minutėms išvesiu Jodą ir Vy į kiemą. Tuoj grįšime.

Vos tik Klėja pravėrė duris, visi keturi augintiniai nėrė laukan. Akimirką ji stabtelėjo tarpduryje.

— Regis, puiki diena tapyti lauke, *en plein air*. Jai viskas bus gerai, — pridūrė, vis dar žvelgdama į pievą, sodą ir už jo slypinčius miškus. — Ji užsispyrė pasiekti savo, o kai Sonja užsispiria, reikia velniškai pasistengti, kad pavyktų ją perkalbėti.

Klėja atsisuko.

— Todėl taip ilgam ir įstrigo su Brendonu, nors ir labai abejojo dėl jūdviejų santuokos. Bet aptikusi jį nuogą, besivartantį lovoje su jos pussesere? — Ji spragtelėjo pirštais. — Baigta. Gal ir būtų atleidusi, jei jis būtų atgailavęs, bet nė už ką nebūtų pas jį sugrįžusi.

* Johnny Cash, June Carter Cash „Time's a Wastin“.

— Tą mulkį prisiminiau tik kaip pavyzdį, kad mažiau jaudintumėtės. Ji ne iš tų, kurios pasiduoda, o jei užspeisi Sonją į kampaną, kaipmat ims mosuoti kumščiais. Vakarykštė naktis? Didelė klaida. — Klėja mostelėjo aukštyn į Auksinį kambarį ir Hesterą Dobs. — Labai labai didelė klaida.

— Ir kodėl konkrečiai? — Ovenas stabtelėjo, kraudamas indus į indaplovę.

— Tai, ką ji padarė anksčiau, toms septynioms nuotakoms? Už viską teks susimokėti. Ją reikia sustabdyti. Bet visa tai įvyko anksčiau. Nors perėjusi anapus veidrodžio Sonja matė, kaip viskas buvo, visa tai jau praeitis. Bet šią naktį? Šią naktį Dobs nuskriaudė tuos, kurie mums visiems nuoširdžiai rūpi. Viskas labai asmeniška ir šviežia.

— Jai tiesiog reikėjo nusipurtyti liūdesį ir vėl rasti savyje pykčio.

Klėja nusišypojo Trėjui.

— Tu gi ją pažįsti. Visa tai sakau tik todėl, kad ją pažįstu ir myliu. Sonja nepalūš. Ir juo labiau nesustos.

— Kartais būtent tai man ir neduoda ramybės.

— Jai reikia šito namo ir visko, kas jame — su vienintele išimtimi — ne mažiau nei šiam namui ir visiems jo gyventojams reikia jos. Šviesa mūsų pusėje, ir aš renkuosi tuo kliautis.

— Gal gali padaryti man paslaugą? Šiandien pabūk arčiau jos.

— Aišku. Gal judu galėsite įleisti Jodą su Vy į namus prieš išvažiuodami, gerai? Tuomet aš jau keliausiu pasimėgauti savo grožio miegu.

Išeidama Klėja pakeliui dar perbraukė pirštu Ovenui per skruostą.

Palydėjęs draugę žvilgsniu, Ovenas papurtė galvą.

— Ta moteris mane suvystė — skersai išilgai. Ir ji teisi, Trėjau. Viskas, ką ji pasakė, tiesa.

— Žinau. Aš irgi susitvarkysiu. Kaip ir tu.

— Aha, aš irgi. Parašyk, kai būsi pasiruošęs užsakyti maistą. Prisijungsiu.

Išėjusi iš vonios kambario po ilgo, karšto dušo, Sonja rado Jodą savo miegamajame. Ant tvarkingai paklotos lovos gulėjo trumpos tamprės ir laisvi marškinėliai.

Stipriau apsisiautusi rankšluosčiu, Sonja nurijo akyse sužibusias ašaras.

— Ačiū, Mole. Šiandienai puikiai tiks.

Jaunutė kambarinė, prieš visą amžinybę čia atkeliavusi iš Airijos, vis dar patarnavo dvare. Daugiau iš meilės, o ne iš pareigos. Sonja tuo nuoširdžiai tikėjo.

Kaip ir Džekas, berniukas, miręs dvare net nesulaukęs savo dešimtojo gimtadienio, kuris niekam nematant ateidavo pažaisti su Joda. Džeromas rūpinosi kiemo darbais, o Eleonora — augalais oranžerijoje.

Jų dvasios, kaip ir kitų, kurių vardų Sonja nežinojo, ir toliau gyveno čia, tapo neatsiejamos nuo Prarastųjų nuotakų dvaro kaip ir medis ar stiklas jo sienose.

Sonjos pareiga buvo padėti jiems ir septynioms nuotakoms. Astridai, Katerinai, Marianai, Agatai, Lisbetai, Dobilei, Joanai. Dėl jų, labiau nei dėl savęs ar Klėjos, ji privalėjo susigražinti šitą dvarą.

Jis amžiams liks Pulų dvaru, kaip visada iki šiol ir buvo.

Dėl jų, mąstė Sonja rengdamasi, ji pasiliks čia, dirbs, kovos, kaip nors atgaus septynis pavogtus žiedus ir taip nutrauks raganos prakeiksmą.

Jei tai reiškė, kad teks keltis trečią nakties — tą pačią valandą, kai Hestera Dobs nušoko nuo pylimo užtvirtindama savo prakeiksmą, — tuomet ji kelsis trečią. Jei tai reiškė, kad vėl teks pereiti anapus veidrodžio ir liudyti kokį nors siaubą, tuomet ji taip ir padarys.

Ir kažkokiu būdu jai pavyks išsiaiškinti, kaip numauti tuos žiedus mirusiai raganai nuo pirštų.

Plaukai vis dar buvo šlapi, ir Sonja susirišo juos į uodegą. Jei kartais teks prisijungti prie virtualaus susitikimo, stalčiuje nenumatytiems atvejams ji laikė pasidėjusi kosmetinę.

Kai išėjo iš miegamojo, Joda pašokęs nusekė jai pavymui per svetainę ir ilgą koridorių. Sonja pastebėjo paliktas šiek tiek praver-

tas Klėjos miegamojo duris. Kad Vydraga galėtų įeiti ir išeiti kada panorėjusi.

Puikiai pažinodama savo kambario draugę nuo koledžo laikų, Sonja net nesitikėjo, kad ji atsikels anksčiau nei vidurdienį.

Kartais apgailestaudavo, kad pati šitaip nesugeba.

Tačiau dabar patraukė į tolimąjį bokštėlį, kuriame buvo įsirengusi darbo kambarį.

Nužvelgusi savo idėjų koliažą, įsitaisė prie rašomojo stalo priešais plačias duris.

Kaip čia dabar tylu, pamanė ji, kai Joda susirangė po stalu, palaikydamas jai kompaniją. Už lango girdėjosi ošianti jūra, Sonja jau buvo pamėgusi į uolas dūžtančių bangų garsą. Pro langus sruvo rytinės saulės šviesa. Ant palangės tarpo Kseną, pirmą dieną koledže Klėjos dovanota sanpaulija, savo rausvais žiedais godžiai gerianti saulės šilumą.

Čia, dviaukštėje bibliotekoje, Sonją supo knygos, grožis ir istorija.

Čia jai netrūko įkvėpimo darbuotis ir, Sonja neabejojo, kad ateityje jo irgi nepritrūks. Darbas sekėsi, ir jai to pakako.

Sonja turėjo šį kambarį, šį namą ir viską jame — ir dar beprotiškai daug pinigų, kad galėtų gyventi, kaip panorėjusi, ir dirbti mėgstamą darbą, nes Koliną Pulas nusprendė viską palikti savo dvynio brolio dukrai.

Mirtis jai dovanotojo tokį gyvenimą, ir Sonja negalėjo to pamiršti.

Ji įsijungė kompiuterį.

Pirmiausia teks imtis elektroninių laiškų — juos perskaityti ir atsakyti. Paskui, prieš imantis naujų projektų, pakeisti ar pataisyti senesnius.

Sonja pirštais užsidengė akis.

— O Dieve, Dobile. Turiu tą pasakyti, todėl tikiuosi, kad tu klausaisi. Man labai gaila, kad ji privertė tave visa tai išverti. Gailiu visų, bet ypač tavęs. Ji atėmė tau gyvybę, o Čarlis nusižudė. Ji pavogė ne tik tavo žiedą, bet ir visas jūsų svajones. Namus, kuriuos judu

su Čarliu čia norėjote susikurti. Meną, kurį jis norėjo kurti, sodus, kuriuos ketinai pasodinti. Visus vaikus, kurių būtumėte susilaukę.

Giliai įkvėpusi, Sonja pasistengė nusiraminti.

— Vakar naktį, viską vienu metu išgirdusi ir pamačiusi, staiga susivokiau. Jei viso to nebūtų nutikę tau ir jums visoms nuo Astri-dos iki Joanos, manęs čia nebūtų.

— Aš neturėčiau viso šito. Ir nors negaliu visko pakeisti, prisiekiu, rasiu būdą, kaip atitaisyti skriaudą. Bet kokia kaina atkeršysiu už jus visas. Aš čia dėl tavęs. Tu mano tėčio mama. Tu mano šeima. Aš savo šeimą apginsiu.

Planšetė užgrojo Teilor Swift dainą „Nematoma styga“*.

Nusibraukusi ašarą, Sonja prisiekė sau šiandien daugiau ne-beverkti.

— Aha, būtent. Ji mus ir sieja. Mus visus. Prisiekiu tau, kad aš jos nenutrauksiu. Tu tik grok, gerai? Ką tik panorėsi. Man atrodo, muzika padeda mums abiem.

Pagaliau iš tiesų nusiraminsi, Sonja atsidarė pirmą elektroni-nį laišką ir ėmėsi darbo.

* Taylor Swift „Invisible String“.